

Řídit domov pro seniory není o moci, ale o službě

Věst zařízení, kde lidé prožívají podzim života, není běžná manažerská pozice. Je to role, která v sobě spojuje odbornost, odpovědnost, empatii i schopnost nést tíhu rozhodnutí, která se často dotýkají těch nejcitlivějších lidských okamžiků. Právě takovou roli už řadu let naplňuje ředitelka Centra služeb pro seniory Kyjov PhDr. Ladislava Brančíková. „Úloha ředitelky v takovém zařízení není o moci ani pozici. Je o službě. O schopnosti vytvářet prostředí, kde se spojuje profesionalita s lidskostí,“ říká hned na začátku rozhovoru.

Stojíte v čele Centra služeb pro seniory Kyjov už řadu let. Co vás k této práci vlastně přivedlo?

Myslím, že to nebylo jedno konkrétní rozhodnutí, ale celý život. Péče o druhé mě provází od dětství. Ještě jako náctiletá jsem pomáhala pečovat o prababičku, později o dědečka i babičku. Už tehdy

jsem cítila, že tohle je něco, co dává hluboký smysl. Vystudovala jsem zdravotnickou školu, poté ekonomiku a sociální práci. Dnes se mi v této pozici všechny tyto znalosti a zkušenosti skvěle propojují a hodí.

Řízení domova pro seniory musí být o velké empatii a zároveň také velké odpovědnosti. Máte možnost někdy vypnout?

Tak třeba telefon vypnout nemůžu. Musím být po ruce. Jsem napojená i na požární signalizaci a telefon mám u sebe opravdu pořád, i po celou noc. Odpovědnost není jen ta právní, ale především lidská a tu v sobě máte pořád. Pracovní dny rozhodně nepočítám na osmihodinovky, ale beru to jako přirozenou součást mé role tady.

Co bylo za dobu vašeho působení nejtěžší?

Začátky. Nastavit si vlastní styl řízení, postavit tým, který bude sdílet stejný přístup k práci i ke klientům. Nebylo to jednoduché, ale dnes vím, že to stálo za to. Máme stabilní a dobře fungující kolektiv, řadu certifikátů kvality, a hlavně dobré jméno.

A to je hodně o zaměstnancích...

Rozhodně. Často říkám, že naše pečovatelky jsou andělé. I ve svém volném čase dělají pro klienty věci, které by vůbec nemusely. A před tím se musím opravdu sklonit. Bez nich by to nešlo.

Často mluvíte o Centru jako o místě, které má být jako doma. Co to pro vás znamená?

Centrum spolu s kolegy postupně přetváříme tak, jako bychom ho tvořili pro vlastní rodinu. Chci, aby to byl skutečný domov

– místo, kde by se cítili dobře moji rodiče nebo prarodiče, a kde se budou cítit příjemně i ti, kteří o ně každý den pečují.

Jak se v takovém domově prožívají Vánoce a konec roku?

Jsou to dny krásné, ale i velmi citlivé a vždy trochu nostalgické. Je to čas vzpomínek. Na rodinu, na děti, na tradice. Klienty častěji navštěvují blízcí, což i přes veškerou snahu žádný pracovník nikdy nedokáže nenahradit. Snažíme se, aby to tady bylo co nejvíce jako doma. Společně s klienty pečeme, zdobíme, zpíváme koledy, rozbalujeme dárky...

Práce se seniory přináší i těžká témata, třeba loučení. Jak se s tím vyrovnáváte?

Jako dítě jsem byla u toho, když v kruhu milovaných odcházela moje prababička. Nebyla to chvíle strachu, ale ticha a blízkosti. Viděla jsem slzy i pohlazení. Tehdy jsem pochopila, že smrt v životě člověka představuje hranici. V domově pro seniory se s tím musíte naučit žít. Úmrtí klienta prožívají mnohé pečovatelky emotivně, některé velmi. A možná je to tak správně – znamená to, že jim na těch lidech opravdu záleží.

Co vás tahle práce naučila o životě a stáří?

Naučila mě velké pokoře. A hlavně to, že stáří je dar a prožít ho důstojně není samozřejmostí. Vidím, že i lidé s vysokou mírou závislosti mohou být spokojeni, když mají pocit jistoty a bezpečí. A to je strašně důležité.

Jak byste si přála, aby veřejnost vnímala kyjovské Centrum?

Jako místo bezpečí, důstojnosti a lidskosti. Velmi mě potěší, když k nám lidé přijdou poprvé a říkají, že měli úplně jiné představy. Mnozí nás přirovnávají k hotelu, kde všechno pěkně voní a dýchá na ně příjemná atmosféra. To je pro mě ta nejlepší zpětná vazba, kterou ovšem dostáváme nejen od návštěvníků, ale také od samotných klientů a jejich rodin. Je to ta nejlepší pracovní motivace.

A kdybyste se jednou sama ocitla v roli klientky?

Kdyby tady byla zachovaná taková kvalita péče, jaká je dnes, byla bych velmi šťastná, kdybych mohla být právě tady.

